

KAKKA-POLIISIT

Uudella tallilla on elämä hevosten kanssa lähtenyt mukavasti liikkeelle. Ensin käyttäytyivät kuin kahelit ja keräsivät itselleen huiman maineen muun talliporukan piirissä. Sella paria tallintekijää juoksutti pitkin tallin käytävää ja jotain muutakin metkua ovat järjestäneet. Minua se ei suuremmin haittaa. Hurja maine sopii meikäläisen imagolle, joten antaa mennä vaan. Muutoinkin pitävät meitä vähän kummajaisina, sillä matkaratsastus lajina ei ole tuttu uuden pikkutallimme väelle. Tahtovat tai eivät, niin kyllä se heille vielä tutuksi tulee.

Se, mikä taas kerran on herättänyt perhepiirissämme suurta hämmästyttä, on sellainen seikka, että ilmeisesti ihan jokaisessa kylässä ja pitäjässä täytyy olla ainakin yksi hevosihaaja tai kakkapoliisi. Jotta pääsemme pitkille lenkeille, niin meidän on oikeastaan ihan pakko ratsastaa tiettyä tietä pitkin, jossa asuu yksi tietty herrasmies. Meidän tuurilla olemme törmänneet häneen oikeastaan ihan jokaisella ratsastuskerralla. Ensimmäisen lenkin loppupuolella mies kaahasi autollaan ohi ja hyppäsi keskelle tietä kertomaan, että oikeastaan sillä tiellä ei saisi ratsastaa ollenkaan. Kummastelimme asiaa, kun mitään kieltomerkkiä ei ollut, mutta mies vaan ykskantaan totesi, että näin se vaan on.

Emme siinä alkaneet asiaa puimaan, vaan palasimme sovitussa järjestyksessä tallille. Sinne olikin jo tullut puhelu, että paska-partio liikkeelle, sillä tiellä on havaittu kakkakikkare. Kotimatalla Kari otti ja soitti kyseiselle kakka-poliisille. Selosti, että harrastamme lajia, jonka treenaaminen vaatii pitkiä lenkkejä ja kunnasta on saatu vahvistus sille, että tietä saa käyttää, joten tulemme sitä jatkossakin käyttämään. Tarjouduimme osallistumaan kohtuullisella summalla tienhoitokustannuksiin, mutta se ei tullut missään nimessä kyseeseen. Herra vaan kiihtyneenä intti, että hän ei halua, että tiellä ratsastetaan. Puhelu päättyi siihen, että Kari ilmaisi toistamiseen, että tarkoituksemme oli neuvotella ja päästä kaikkia tyydyttävään lopputilanteeseen, mutta jos se ei nyt onnistu, niin siinä tiellä tavataan jatkossakin.

Ja niin on tavattukin. Me vaan reippaasti nostetaan kämmentä pystyyn, kun kohtaamme. Sattuipa sitten eräänä kertana, että Hopo osallistui myös tämän asian setvimiseen siten, että paskansi aivan tämän hyväntuulisen isännän talon eteen ja onkin siihen luonnollisesti paskonut sen jälkeen aina, kun siitä ohi menemme. Totesin, että lasti tuli niin keskelle, että potkimalla se ainoastaan leviää pitkin tietä, joten haen tallilta lapion ja tulen autolla sitä siivoamaan. No vähän arvelinkin, että huonosti taisi taas käydä ja kun pääsin tallille, niin johan sinne oli jälleen soitettu. Tallin isäntä oli huonona ja oli tullut vaihdettua kiivaita kommentteja puolin ja toisin ja puhelu tainnut loppua siihen, että jompikumpi osapuolista löi luurin toiselle korvaan. Ja huutamiseksi oli mennyt. Minä siinä sitten reippaana pakkaan lapion autoon ja lähden luovaan työhön. Soittaja oli vielä kertonut, että oli jotain yksittäistä kikkareta vahdannut ainakin viikon ja siellä se vaan edelleen oli. Vähän mietin mielessäni, että senkin energian, jonka ukko on käyttänyt sen kikkareen vahtaamiseen, hän olisi voinut käyttää siihen, että olisi potkinut sen pois, jos se kerta niin vietävästi häntä korventaa.

Sain siinä kehiteltyä hyvän kiukun pintaan ja usutin Karia taas soittamaan ukolle. Jälleen koetettiin neuvotella siitä, että voimme korvata jotenkin sen, että tietä käytämme. Tokihan

kaikki tiedämme, että jokamiehenoikeuksiin vedoten saamme kyseistä tietä käyttää. Kunnaltakin oli tullut ilmoitus, että mitään perusteita ei ole ratsastusta kieltää, joten senkään suhteen tässä kuviossa ei pitäisi olla mitään epäselvää. Lisäksi Kari ilmoitti, että me kyllä omien hevostemme läjät sieltä siivoamme, mikäli huomaamme, että lasti putoaa. Aina kun ei juoksujalkaa mentäessä sitä ihan huomaa. Itse henkilökohtaisesti minä en tajua sitä, että joku jaksaa noista lantakikkareista vinkua ja vikistä. Mutta aina näköjään löytyy joku, joka jaksaa. Ei tullut tuonkaan puhelun perusteella suoraan sanottuna lasta eikä paskaa.

Jouluaattona sitten taas tehtiin oikein reipas lenkki aamun hämärissä ja tiellä oli muutakin hevosliikennettä. Omat kikkareet potkimme pois, mutta huomasimme toki, että sielläpä olikin nyt jonkun toisen hevosen jättämät läjät ja sanoinkin Karille, että tästä vielä kuullaan. Ja oikeassa olin. Joulupäivänä iltapäivällä Karille tuli tekstiviesti, että aattoaamun yksi paskakasa on edelleen siivoamatta. Siis voitteko kuvitella! Ihminen näkee vaivaa lähettää joulunpyhinä tuntemattomalle hevosmiehelle tekstaria, että täällä on kuulkaapas yksi kakkakasa tien pientareella!

Kari vastasi tynesti, että ei ole meidän jäljiltä. Tähän tämä shit-cop vastasi, että kyllä on, sillä hän ei ole muita hevosia tiellä nähnyt. Kari sen sitten kuittasi, että mepä nähtiin. Siihen ei enää tullut vastausta. Että näin hyväntuulisia jouluviestejä maaseudulla pruukataan lähetellä. Pointti tässä vielä nimenomaan on se, että kyseinen mesta on täysin skutassa. Niin landea, kuin vain olla ja osaa, joten on älyttömän vaikea uskoa, että kyseessä olisi mikään muu kuin kiusanteko ja jokin ihmeellinen kauna ja katkeruus ratsastajia kohtaan. Ketään muuta hevoset ei tunnu kyseisellä tienpätkällä häiritsevän, vaan ihmiset tervehtivät ja hiljentävät ja vilkuttelevat, mutta tämä yksi vonkuu. Noh, tokikaan emme periksi anna ja olemmehan aikuisia ihmisiä, joita ei niin vaan pelotella tai häädetä, sillä tiedämme toki, missä saamme liikkua ja missä emme. Ikävää vaan, että menee torailuksi ja aina, kun siihen suuntaan ratsastaa, niin varautuu saamaan naputusta ja valvovan silmän tuntee takaraivossaan.

Toivottavasti teillä kaikilla on parempi sopu tienkäyttöasioissa ja jokaiselle löytyy hyvät treenimaastot tulevanakin vuonna. Laadittiin juuri hevosten kisakalenteria, joten kisa-aikoilla nähdään ja toivotaan että kakka-poliisit eivät silloin ole paikalla.